

LBRIS

We know
books

Gytha
Lodge

I stai
langă
mine

TRADUCERE

LUCIANA DĂNILĂ

EDITURA

CREATOR

BRAȘOV, 2022

Cuprins

Prolog	7
1	11
2 Louise	28
3	37
4 Louise	45
5	48
6 Louise	67
7	71
8 Louise	86
9	92
10 Louise	102
11	109
12 Louise	121
13	127
14 Louise	137
15	143
16 Louise	167
17	176
18 Louise	189
19	193
20 Louise	207
21	210
22 Louise	223
23	225
24 Louise	240
25	241
26 Louise	267

27	270
28	276
29 Louise	284
30	289
31 Louise	303
32	307
33	324
34	327
35	336
36	344
37	353
38	372
39	386
40 Louise	394
 Muļtūmiri	 398

1

Juliette Hanson a preluat apelul la 06:46 a.m. Era un 1 martie de gheață, suficient de devreme încât să se mai vadă stelele prin deschizătura dintre draperiile prost așezate și suficient de frig încât zăpada așternută peste noapte să se fi transformat în cristale strălucitoare. Era o zi de sâmbătă, dar Hanson era trează de-a binelea deja. Mai trează decât a fost în orice altă zi din săptămâna aceasta.

Bărbat neidentificat găsit decedat, a spus detectivul inspector șef. A fost cea mai puternică alarmă. Deja era cu picioarele jos din pat când detectivul îi citea adresa.

Nu auzise niciodată de Saints Close, dar șeful a spus că era la nord-est de centrul orașului. Cel mai probabil, ea avea să ajungă la fața locului înaintea lui.

A scos un costum cu pantalon din dulap, și-a luat periuța și pasta de dinți, apoi a coborât cu toate jos. A pus rapid ibricul pe foc și s-a îmbrăcat în grabă cât a așteptat să fiarbă apa. A aruncat niște granule instant în termos și a turnat deasupra apă fiartă și lapte, apoi s-a dus să-și ia ghetetele. Și-a dat seama că își uitase șosetele sus. Nu era chiar cea mai bună vreme să umbli desculț, așa că a fugit înapoi sus și a luat cea mai groasă pereche pe care a găsit-o. La 06:53 era complet îmbrăcată, în fața ușii, cu părul blond prins într-un coc dezordonat, care era suficient pentru câtă treabă avea.

S-a oprit, cu mâna pe clanță. Avea nevoie de o clipă să se pregătească, mintal, pentru cei câțiva pași până la

mașină. Dacă voia să se urce repede, trebuia să aibă cheile la îndemână. Trebuia să aibă geanta pusă pe umăr exact așa cum trebuie. Să aibă fiecare mișcare planificată.

Era aproape sigură că nu va fi nimeni acolo azi. Cine ar da târcoale casei ei, înainte de răsărit, pe frigul acela crunt? Dar voia să se asigure, chiar și-așa.

Își făcuse un obicei din a trânti ușa în urmă, lăsând yala să se încuie automat, și era atât de expertă în a face asta rapid, încât nici nu se mai gândea la prima mișcare. Apropiindu-se de mașina parcată cu spatele cât de aproape posibil, s-a uitat în stânga și în dreapta. Nu erau urme de pași pe zăpadă. Niciun semn că cineva ar fi pe-aproape.

În cinci pași a ajuns la ușa mașinii, pe care a deblocat-o la pasul numărul doi. De la al treilea pas deja știa că era singură, dar cu toate acestea, mersul încă îi era grăbit. Nu s-a oprit până ce nu a ajuns în mașină, cu ușile încuiate și cu motorul pornit.

După aceea, a mai stat o clipă, nefăcând altceva decât să inspire și să expire. Ura acel sentiment. Ura, de asemenea, faptul că se simțea și mai rău când el nu o aștepta în umbră, decât atunci când o făcea.

Detectivul inspector șef Jonah Sheens fierbea de curiozitate când și-a tras Fordul Mondeo pe Saints Close. I-a picat rău să părăsească patul cald al lui Jojo Mago și să rateze singura zi cu dimineată leneșă pe care o aveau împreună. Se simțea și puțin cam murdar în aceeași cămașă și pantaloni de ieri, dar cel mai bine era să treacă rapid peste aceste lucruri. Un bărbat neidentificat într-o locuință. Un deces. Toate întrebările care veneau la pachet.

Saints Close s-a dovedit a fi un grup mic și șerpuitor de case din anii '60, în apropiere de Belmont Road. Clădiri cu anexe separate și grădini de mărimi decente în față. Un

loc cu salarii bune, dar nimic extravagant. Nu era vorba de milioane. Mai degrabă Volkswagen decât Audi în fața caselor.

Jonah a observat că cineva adăugase un apostrof ca o corectură după S-ul final de la Saints pe indicatorul străzii, folosind un fel de abțibild care era mult mai mare decât celălalt font. A zâmbit pe sub mustăți. Așadar, genul acela de stradă.

A parcat mașina pe jumătate pe trotuar, în spatele dubitei celor de la criminalistică. Trei vehicule de urgență în total, cu Nissanul mic al lui Hanson parcat și mai în față. Le vedeai de departe, fiind singurele mașini curate și dezăpezite. Era bucuros că avea geaca groasă și mănușile de schi, pe care și le-a pus înainte de a ieși.

Grădina de la numărul 11 era plină de copaci. Brăduți ninși se ițeau printre ramurile desfrunzite ale sicomorilor. În față, un gard viu lăsat să crească prea mult ferea parterul de ochii curioșilor. Părea sumbră acea grădină, chiar și în lumina zilei.

Apropiindu-se de poartă, a încercat să distingă ceva dincolo de persoanele în alb de la echipa de criminalistică și de bucata mare de nailon întinsă de cineva pe la jumătatea grădinii.

Una dintre persoanele de acolo i-a ieșit în întâmpinare. Linda McCullough, specialist în medicină legală pentru zona Southampton și New Forest, conducătorul evident al echipei de la fața locului. A făcut un pas înainte pe folia de plastic întinsă de la ușa de la intrare până la trotuar.

— Spune-mi, a zis Jonah.

— Abia am sosit, i-a spus McCullough, coborându-și masca de pe față ca să-i vorbească. Victima e un tânăr alb. Proprietara casei ne-a sunat. Ne-a spus că l-a găsit cu puțin înainte de 06:30.

Jonah a văzut cum una din persoanele în costum alb trăgea un cablu afară pe ușa de la intrare, desfășurându-l spre două proiectoare portabile depărtate unul de celălalt. Nu vedea mare lucru în casă. Un hol iluminat. Scări într-o parte.

— Mai e și altcineva în casă?

— Ofițerul tău e aici, dar nimeni altcineva.

Proiectoarele s-au aprins cu o lumină puternică, inundând grădina de lumină. A mijit ochii în fața strălucirii puternice, apoi a urmat-o pe McCullough în spatele ecranului pe care tocmai îl ridicaseră pe iarbă.

La câțiva metri în spate se afla un tânăr, îmbrăcat cu un tricou cu un dragon alb și o floare mare, stacojie. Când McCullough s-a dus să fixeze luminile, Jonah s-a aplecat peste cadavru. S-a uitat mai întâi la chipul palid. O față cizelată, cu pomeți înalți. *A fost chipeș*, s-a gândit el, *până astăzi*.

S-a uitat la umerii lui puternici, la abdomenul suplu și la cuțitul care era lângă el, lipicios de la sângele care se usca. Apoi și-a îndreptat privirea către zăpada pătată de sub cadavru.

— Nu e mult sânge, a spus el.

McCullough a oftat zgomotos, ridicându-și masca pe față.

— Sheens...

— Bine, știu.

I-a zâmbit, apoi s-a ridicat.

— Tu fă ce ai de făcut, eu mă duc să fac cafeaua.

Apoi a ajuns și Ben Lightman, abia întors din concediu, la fel de îngrijit și de chipeș ca întotdeauna. În mod evident, nu era îmbrăcat suficient de călduros cât să stea

mult afară, dar nu dădea niciun semn de îngrijorare. Ca și cum frigul era ceva ce îi afecta doar pe ceilalți.

A ascultat în liniște puținele informații pe care le aveau deocamdată.

— Aș vrea niște declarații de la casele vecine, a încheiat Jonah. Poți să iei haina și mănușile mele. Juliette e cu proprietara, mă duc să văd ce face.

Lightman l-a aprobat, acceptând oferta unei gece groase, pe care și-a pus-o imediat.

— Și presupun că Domnall poate veni cu mine după ce ajunge.

— Da, a spus Jonah. Spune-i tu despre ce e vorba.

Dintre cei patru polițiști, Domnall O'Malley locuia de fapt cel mai aproape de locul crimei. Dar O'Malley nu a fost niciodată un om grăbit, decât atunci când nu a avut de ales și, în ciuda unei cariere anterioare în armată, își ducea viața într-o manieră pur întâmplătoare, lăsând totul în voia sorții. Jonah era obișnuit cu el și nu-l deranja să-l lase să-și facă treaba în felul său.

Jonah a intrat și a găsit-o pe Hanson într-o sufragerie mare și frumos decorată, la capătul holului. A reușit să se îmbrace într-un sacou bleumarin și o cămașă crem, arătând respectabil, chiar prezentabil.

Femeia care era alături de ea părea nepregătită pentru ce i se întâmpla. Avea puțin peste treizeci de ani și purta un halat gros peste pijamale. Era în picioarele goale și avea urme de machiaj pe la ochi. Părul ei foarte negru părea umed, prins într-o coadă neîngrijită. Tremura încontinuu, cel mai probabil pentru că în grădina ei tocmai ce fusese descoperit un bărbat mort, dar și din cauza rafalelor de aer înghețat care intrau pe ușa larg deschisă.

— Ah, a spus Hanson, zâmbindu-i. Dumnealui este detectivul inspector șef. Dumneaei este Louise Reakes, domnule. Ea a descoperit cadavrul și ne-a sunat.

O urmă de accent Brummie* își făcuse loc în dimineața aceasta în vocea lui Hanson, iar Jonah s-a gândit că o face intenționat. Familiarele regionalisme aveau un efect liniștitor.

— Să închidem ușa, a spus Jonah, împingând ușa de la sufragerie. Măcar să nu mai lăsăm frigul să ajungă până aici.

Apoi și-a tras un scaun înalt în fața femeii de pe canapea și a spus:

— Îmi pare foarte rău pentru toate acestea.

— E în regulă, a spus Louise cu vocea răgușită. Ce să-i faci? Nu e ca și cum l-ați fi pus voi acolo...

Gura ei a luat forma unui semi-zâmbet. Pentru o clipă, părea că-și va cere scuze, dar apoi și-a coborât privirea spre mâini.

— Cunoșteți victima? a întrebat Jonah atent.

Louise a scuturat din cap.

— Nu. Nu l-am mai văzut niciodată în viața mea. Îmi pare rău.

— După ce îl identificăm, vom încerca să obținem niște imagini de pe rețelele de socializare, a spus Hanson. Uneori e greu să recunoști pe cineva când... și a făcut un semn din cap, de sus în jos, fără să mai termine.

— Bine, a spus Louise, dar sunt destul de sigură. Vreau să spun, e bine făcut, nu? Înalt și... puternic. Nu știu pe nimeni așa.

Din nou acea grimasă a gurii.

* Accent specific locuitorilor din Birmingham. (n. red.)

— Și prietenii lui Niall sunt toți de vârstă medie, medici de familie sau avocați.

— Niall e soțul dumneavoastră? a întrebat Jonah.

— O, da. E plecat, vine astăzi mai târziu. E la o conferință la Geneva.

— Și dumneavoastră lucrați? a întrebat Hanson.

— Dumnezeule, da. N-aș putea să fiu casnică. Aș lua-o razna.

Louise a râs, trădând o ușoară nervozitate. Privirea ei s-a oprit asupra lui Jonah, apoi a revenit.

— Sunt muzician.

Hanson a zâmbit.

— Super. Muzică modernă sau...?

— Sunt harpistă.

Louise a arătat cu capul către hol.

— Studioul meu muzical e chiar acolo.

— Îmi puteți spune cum l-ați găsit? a spus Jonah.

În mod vizibil i s-a schimbat expresia feței. Louise și-a prins din nou halatul, și mai strâns, înainte de a spune:

— Sigur.

Cuvântul a ieșit tensionat, sugrumat.

— M-am trezit chiar înainte de 06:30, cu o mahmureală cruntă. Prietena mea April a fost pe la mine aseară, iar ea le are cu băutura.

A zâmbit firav.

— O influență groaznică. Mereu o fac lată când ne întâlnim.

— Ea nu a rămas aici? a întrebat Hanson.

— Nu, a scuturat Louise din cap. De obicei se duce acasă.

— Așadar, erai doar tu azi-noapte, a confirmat Hanson.

— Da, a spus Louise. Doar eu.

A făcut o pauză, apoi și-a reluat firul poveștii.

— Așadar, m-am trezit și mă simțeam groaznic. Voiam să fac un ceai, așa că m-am dus să iau laptele de afară. Avem livratorii noștri aici, în zonă. În sticle.

Deodată, și-a scuturat capul.

— Scuze.

— E în regulă, a spus Hanson. Nu ne grăbim.

— Și am văzut o... siluetă pe iarbă. Nu mi-am dat seama ce e prima oară. Apoi m-am apropiat ca să văd și... și am sunat la poliție.

— Și nu ați mai văzut pe nimeni altcineva afară? a întrebat Jonah. Nu era nimeni pe stradă?

— Nu...

A scuturat din cap, apoi a spus:

— Dar m-am gândit... poate că nu e mare lucru, dar cred că dimineață m-a trezit de fapt un zgomot puternic de motor de mașină.

— Pe la cât să fi fost asta?

— Nu știu...

S-a uitat în gol, într-o parte.

— Nu sunt sigură că m-am uitat la ceas. Cu ceva timp înainte. Poate că era patru dimineața.

— Victima nu era acolo când a plecat prietena dumneavoastră?

— Nu, sigur nu, a spus ea, frământându-și mâinile. La naiba, n-aș fi putut vreodată să mă bag în pat cu...

— Pe la cât a fost asta?

Louise l-a privit ușor confuză, apoi a zis, ezitând:

— Nu știu – poate pe la miezul nopții.

— Și nu vă mai amintiți nimic altceva?

— Nu, a spus ea. Scuze.

Jonah a aprobat cu un gest al capului și s-a ridicat.

— Verificăm dacă a mai auzit cineva ceva. La un moment dat s-ar putea să revin cu niște întrebări, dar sper să nu stăm prea mult pe-aici.

— E în regulă, a spus Louise.

Hanson s-a ridicat și ea, privind-o pe Louise cum tremură.

— Haideți să vă fac un ceai înainte de a pleca.

— Oh, mulțumesc.

Pe fața lui Louise se vedea suferință.

— Sunteți sigură că...? Știți, toate au locul lor.

Apoi a făcut un efort evident să zâmbească.

— Dar mi-ar plăcea. Dacă sunteți sigură că vreți.

O'Malley a observat că mereu există persoane care pot să obstrucționeze legea, chiar și fără să încerce. Femeia de pe Saints Close numărul nouă cu siguranță era una dintre acestea. O tipă de vreo patruzeci de ani, încăpățânată și puțin îngâmfată pe nume Pamela stătea în ușă, refuzând categoric să-și trezească soțul pentru a fi chestionat, dar încercând în același timp să stoarcă informații despre ce s-a întâmplat la vecini.

— Carevasăzică, e ceva violență, nu? a spus ea când a văzut o ambulanță parcând încet în spatele mașinii paramedicilor.

— Mă tem că nu putem comenta pe această temă, a spus Lightman răbdător, poate pentru a treia oară, în timp ce O'Malley își rezema corpul impozant de perete, simțind că viața i se scurgea și că nu mai putea face nimic.

Era prea bătrân pentru genul acesta de lucruri și îi era prea frig oricum.

— Așadar, spuneți că soțul dumneavoastră a stat treaz până târziu în noapte...?

— Da. Așa că m-aș bucura dacă ați păstra liniștea.

A aruncat o privire către stradă.

— Deci Niall a fost? Și-a atacat nevasta?

— Aveți motive să credeți asta? a întrebat Lightman.

Vecina – Pamela – l-a fixat pe Lightman cu o privire defensivă.

— Păi, cam asta se întâmplă de obicei, nu?

Într-un final, a intervenit O'Malley.

— Auziți, asta e o infracțiune serioasă. Avem nevoie de ajutorul dumneavoastră. Dacă soțul dumneavoastră a auzit ceva, trebuie să știm. Ar putea conta enorm.

După ce i-a aruncat o privire lungă, imploratoare, Pamela a cedat în sfârșit.

— Bine.

A deschis ușa larg în urma ei.

— Dar după aceea îl lăsați în pace, bine?

Și apoi a început să strige:

— Phil! Phil! Polițiștii vor să discute cu tine. Îmi pare rău, iubire!

O'Malley a fost puțin dezamăgit de bărbatul liniștit și ușor plinuț, în pijamale albastre în carouri care a coborât pe scări. Se aștepta să vadă pe cineva mai puternic și intimidant.

Mărturia lui Phil a fost și ea dezamăgitoare. A fost trezit de zgomotul unei uși trântindu-se undeva în jur de ora două. S-a gândit că vine de la casa lui Louise și Niall, dar nu era sigur. În schimb, era destul de convins că a stat treaz până la 05:30 și că nu a auzit nimic altceva.

— Pun pariu că nu a stat treaz până la cinci jumătate, i-a spus O'Malley lui Lightman pe o voce joasă, în timp ce plecau. Fereastra lor se deschide în față. Cu siguranță, dacă